

МОЛОДІЖНИЙ МЕРИДІАН

Студентська газета Інституту розвитку дитини, **травень –червень
2010№ 18**
Дитину ЗА БОРТ !

Кожного року 1 червня усі люди долучаються до святкування Міжнародного дня захисту дітей. Цілий день ми чуємо заклики на кшталт: дитина має право на ..., дитина має право на ..., дитина має право на ...! І всі навкруги ,як мудрі старці, кивають головами на знак згоди і говорять: “Так! Дитина має право бути захищеною, має право на життя!” Тільки чомусь “це право на життя” мають тільки ті діти, які ВЖЕ народилися. А от ті, що ще “формуються”, таких прав не мають, їм захист не потрібен (до речі, захист від власної матері)!А для чого? То ж НЕ дитина, то тільки ПЛІД! А плід, як виявляється, можна не тільки не захищати, але й з легкістю вбити! А чому б ні? Це дозволено мудрим Законом!

АЛЕ ЧОМУ НАМ ДОЗВОЛЯЮТЬ ВБИВАТИ НІ В ЧОМУ НЕ ПОВИННИХ ДІТЕЙ???

Зміст

1ст. - 4ст. Дитину за борт!

5ст. -9ст Знайомі незнайомці Половіна

Олена Анатоліївна

10ст. Цікаво про різне КВН -ЮСДі

11ст. Літературна сторінка

12ст. Корисна інформація для бакалаврів та абітурієнтів

Бувають випадки, що жінка ще навіть і не підозрює про свою вагітність, а маленьке сердечко її дитинки вже б'ється! Воно вже подає сигнали про своє життя! А отже, якщо чути стукіт серця цієї крихітки, то значить, що вона вже ЖИВА людинка, хоч і зовсім маленька!

Молодіжний меридіан

За перші три тижні малятко виростає до 2,5 мм (не полінуйтеся, візьміть лінійку і відміряйте такий собі “відрізок”), але воно вже прагне стати самостійним: кров циркулює в окремій від матері кровоносній системі.

Після сьомого тижня від зачаття основний організм нової людини вже сформований, а подальші зміни полягають лише у збільшенні та вдосконаленні існуючих органів. В цей період вже функціонують нирки та печінка. У нього вже з'явився малесенький язичок! Хіба це вже не людина?

Але цього чомусь замало, щоби Закон визнав цю дитину як новоутворене життя! Кожна жінка має право, яке встановлено Законом, піти на аборт.

А чи знає ця “мама”, як саме будуть абортувати її дитину? Я впевнена, що ні!!

Одним із методів, який використовують для убивства дітей протягом перших трьох місяців його утробного життя, є аборт за допомогою відсмоктування. Поступово розширюється зовнішній канал шийки матки. Для відсмоктування плода, всередину матки вводять трубку, за допомогою якої дитину видаляють. Відсмоктування відбувається за допомогою пристрою схожого на пилосос, але цей пристрій набагато потужніший!

Причиною смерті плода є РОЗРИВАННЯ його малесенького ТІЛА на шматки! Плід перетворюється на криваве місиво! І все це дозволено робити з дитиною, яка вже має больові відчуття!!!!

Цей метод використовується найчастіше.

У країнах, де дозволено вбивати плід, що має термін життя в утробі матері від трьох до дев'яти місяців, використовують один із таких методів як розширення шийки матки й вилучення плода з організму. Починають з того, що шийку матки примусово розширюють. Вона повинна бути розкрита більше, ніж при методі відсмоктування, застосованому в перші три місяці утробного життя, тому що жертві, що повинна бути

Молодіжний меридіан

розчленована, вже від 13 до 24 тижнів, і отже, вона більша за розміром. Кістки маленької дитини більш міцніші, для розчленування (спочатку ручок і ніжок, потім спини) використовують щипці. Наприкінці розбивають на шматки череп, для того, щоб можна було витягти голівку дитини методом відсмоктування.

Під час цієї “не вбивчої” процедури для плода не використовується ніяка анестезія, тому що категорично заперечується агонія цієї беззахисної жертви. При цьому лікарі, які роблять аборт, не називають частини тіла дитини своїми іменами, вони використовують нумерологію, а голівку маленької жертви називають об’єкт номер один.

Просто кажучи - це відбувається так: маленьку дитину в лоні її матері (яке б мало стати захистом і притулком для маленького, а стає її могилою!!!) розривають на шматки, а потім по черзі витягують закривавлений шматочок ніжки, ручки, розтрощену голівку і все це викидають на сміття!!!!!!!

А головне, що захисники абортів говорять, що ось все це НЕ ВБИВСТВО!!!! Цікаво, а що ж тоді може вважатися вбивством????

Ті, що зробили аборт ніколи про це не забудуть!!!!

Потрібно завжди пам’ятати, що нове життя, яке зачалось у лоні жінки, - це найбільше чудо в світі!!! Його вбивство ніколи не буде вирішенням проблем, а лише їх початком. А через наші проблеми страждає ні в чому не повинне дитя, яке так хоче жити і яке теж має право сказати своє перше слово “мама”!

Отже, чи не протирічимо ми самі собі, коли захищаємо право дитини на життя, боремося за права найменших, але одночасно з цим підтримуємо аборти!!! Це ж наче почати читати книжку з середини, а на запитання: “чому не читаємо з самого початку?”, відповісти: “а мені все одно, що там було на початку!”

P. S .

Щоденник ненародженої дитини.

5 жовтня . Сьогодні розпочалося моє життя. Мої батьки ще цього не знають, але я вже є! Я дівчинка. У мене буде світле волосся і голубі очі. Вже все визначено, навіть те, що я буду любити квіти.

Молодіжний меридіан

19 жовтня . Деякі говорять, що я ще не справжня людина, що тільки моя мама існує. Але я вже справжня людина, так як маленька крихта хліба – це вже справжній хліб. Моя мама є і я є!

23 жовтня . Мій ротик вже відкривається. Приблизно через рік я вже буду голосно сміятися, а потім і говорити. Я знаю, що моїм першим словом буде МАМА.

25 жовтня . Сьогодні моє серце почало битися. Відтепер воно буде битися усе моє життя, не спиняючись ні на хвилику!

2 листопада . Я підростаю по трохи кожного дня. Мої ручки і ніжки вже починають набувати форми. Але мені ще доведеться довго чекати поки ці ніжки піднімуть мене, щоби я змогла дотягнутися до маминих рук, поки ці ручки зможуть збирати квіти і обіймати тата.

12 листопада . На моїх ручках починають формуватися крихітні пальчики. Я зможу ними

гладити волосся моєї матусі!!

20 листопада . Тільки сьогодні лікар сказав моїй мамі, що я живу під її серцем. Ох! яка вона, мабуть щаслива! Мамо, ти щаслива?

23 листопада . Мабуть мої мама і тато думають яке ім'я мені дати. Але вони ще не знають, що я маленька дівчинка!

10 грудня . У мене вже росте волоссячко. Воно гладке і блискуче. Цікаво, яке волосся у моєї мами?

13 грудня . Я вже трішечки можу бачити. Навкруги так темно! Коли я з'явлюся на світ, він буде повен світла і квітів! Але найбільше я прагну побачити свою матусю!!!! Мамо, яка ти?

24 грудня . Цікаво, а мама чує стукіт мого серця? Воно в мене сильне і здорове! Воно б'ється так рівно: стук - стук, стук – стук. Мамо, ти народиш здорову і гарну дівчинку! Я люблю тебе,мамо!

28 грудня . Сьогодні моя мама мене вбила....

Матеріал підготувала – Білошицька Катерина.

Знайомі незнайомці

Сьогодні наша газета бери інтерв'ю в надзвичайної жінки: креативної, творчої, чуйної, яка завжди зі студентами і серед студентів. Тендітна і водночас сильна жінка, яка йде з чарівною посмішкою по життю - Половіна Олена Анатоліївна, кандидат педагогічних наук, старший викладач кафедри теорії та історії дошкільної педагогіки ІРД.

К.: -Як ви прийшли у педагогічну професію?

Олена Анатоліївна: - кожна людина у своєму житті отримує спадок. Він може бути матеріальним, а може бути духовним. Комуś в радість отримати будинок, авто, гроші. Я

вважаю, що мені пощастило – я отримала педагогічну спадщину. Любов до професії виплекала у мені бабуся. 18-ти річною дівчиною, щойно закінчивши педагогічний технікум, у страшні роки Великої Вітчизняної війни вона ходила 10 кілометрів через заміноване поле у сусіднє село, в школу, де на неї чекали учні. Голодні, знедолені, вони з радістю зустрічали свою вчительку, яка несла їм світло знань. На старих газетах, між рядками дітки виводили свої перші цифри, літери, слова. Вчилися і не розуміли, що кожен прихід вчительки може бути останнім – адже на замінованому полі щодня гинули люди... Пам'ятаю, як маленькою ходила з бабусею до школи: 4-х річна дівчинка тихенько сиділа за партою і зачаровано дивилася, як лагідно бабуся спілкується з учнями, як горнутья вони до неї. Гордість переповняла моє серце і тоді, коли вже школяркою, приїжджаючи з сестричкою на літні канікули до дідуся і бабусі, я спостерігала, як шанобливо люди спілкуються з бабусею; мене тішило, що усі знають її. Не одне покоління виростила бабуся: серед її учнів і директори шкіл, і інженери, і лікарі, і вчені. У моєму серці завжди залишається світлий образ бабусі – Вчительки, мудрої порадниці, людини, яка віддавала іншим своє серце...

А у дошкілля я прийшла завдяки мамі, викладачеві педагогічного училища. Я з дитинства бачила її відданість і закоханість у свою справу. Тому, природно, не могла залишитися осторонь педагогічної професії. Найулюбленішою грою дитинства була гра у вчителя. Мене вабило у цьому образі все: можливість навчати, виховувати, бути прикладом. У родині часто згадують такий випадок: дорослі поралися на городі, а ми з сестричкою їм допомагали (до речі, бабуся завжди уміла зацікавити онучок та невимушено включити у різні види праці). Через деякий час я (5 р.) пішла з городу, одягла гарне платтячко, узяла бабусину сумку і на запитання «Куди ти зібралася?» гордо відповіла: «Мені потрібно на педраду!» Ось так дитяча мрія згодом трансформувалася у справу життя.

К.: - Як ви любите проводити вільний час?

Олена Анатоліївна: - Педагоги – люди дуже комунікабельні. Тому у вільний час я люблю спілкуватися з рідними та друзями. А ще найбажанішою релаксацією для мене є поїздки у найкраще місце на землі – чарівне село Буки на Черкащині, де проживали дідусь і бабуся, де нині проживає моя мама і з яким у мене пов'язані найтрепетніші, найщемливіші, найемоційніші спогади... До речі, це селище входить до десятки наймальовничіших місць України.

К.: - пригадайте цікаві моменти із студентського життя?-

Олена Анатоліївна:
Студентський період –
яскрава сторінка мого
життя. У нас були
прекрасні викладачі:
Е.С.Вільчковський,
Н.Ф.Яришева,
О.К.Грибанова,
Н.І.Зеленко, Л.Ф.Шиян – я
вважаю їх класиками

дошкільної педагогіки. Викладали у нас і відомі вам педагоги: М.А.Машовець, І.О.Луценко, Г.В.Беленька, О.Л.Богініч, Н.М.Голота – у ті роки я навіть подумати не могла, що ці чарівні і розумні жінки згодом стануть моїми колегами і не просто колегами, а близькими людьми. А улюблений куратор нашої групи – Г.В.Сухорукова – і по сьогодні залишається для мене мудрим наставником. Крім навчання, ми полюбили подорожувати. Студентський профком завжди підтримував студентів і у кожного була можливість за невеликі кошти відвідати визначні та цікаві місця нашої країни. З посмішкою згадую поїздку в Одесу. «Перлину біля моря» туристи відвідують переважно влітку. А ми, група студентів педагогічного факультету, вирішили провести в Одесі Різдвяні канікули. Оперний театр, мальовничі вулички старовинного міста, Потьомкінські сходинки, пам'ятник Дюку, Привіз, порт – і все це на тлі мокрого снігу та штормового вітру. Але вінцем прогулянок був похід у дегустаційну залу, після якого ми пішли на узбережжя. Доля секунди – і хвиля «лизнула» мене. Як наслідок, пальто, що нагадувало загальновідомі зацементовані штанці з комедії «Джентльмени удачі». З тією лише різницею, що мій верхній одяг за температурними показниками був схожий на вбрання Снігової Королеви – холодний і кригоподібний. Треба справедливо відмітити, що чоловіча половина колективу по черзі пропонувала мені верхній одяг і так, «маленькими перебіжками», ми дісталися до готелю.

К.: - У чому секрет Вашої чарівності?

Молодіжний меридіан

Олена Анатоліївна : - Я не боюсь експериментів із своїм образом. Не усі вони були вдалими, але прагнення нового завжди слугує для мене стимулом. У першу чергу я маю пам'ятати: я жінка. А усе інше повинно підкреслювати жіночність, гармонійно її доповнювати. На мою думку, у образі не буває дрібничок, на які можна не звертати увагу. Звичайно, істерики за зламаний нігтик – це неприпустимо. Але коли ти знаєш, що все в порядку – це надає впевненості. Проте головна зброя жінки – посмішка. Частіше посміхайтесь і повірте, жодні косметичні засоби не мають такої сили, як вогник в очах і гарний настрій. А ще не варто панікувати: ну подумаєш, немає грошей на нове вбрання – зате є безліч аксесуарів. Кокетлива прикраса, вишукано пов'язана хустинка або шарфик, незвичайна сумочка – і ви будете ловити захоплені погляди.

**Чарівна принцеса – донечка
Олени Анатоліївни, Настюша**

К.: - *Чим любите дивувати близьких?*

Олена Анатоліївна: - Моя професія вимагає величезних інтелектуальних, емоційних і часових витрат. Тому своїх близьких я можу здивувати тим, що вдома я не займаюся професійною діяльністю: не пишу тексти лекцій; не вичитую курсові, дипломні, магістерські; не перевіряю модульні роботи; не працюю над створенням статей, доповідей, програм, розділів монографій. Таке буває досить рідко, але іноді я все

ж таки влаштовую «ліниві вечори» і повністю поринаю у сімейні справи. Донька жартує: «Невже наша мама сьогодні закрила домашній філіал кафедри та повернулась в сім'ю!» Люблю готувати щось смачне і отримую задоволення від споглядання, як мої рідні з насолодою смакують їжу та схвалюють мої кулінарні здібності. Не буду лицемірити: як і будь-яка жінка, я люблю компліменти. Але головним для мене є те задоволення, яке я можу забезпечити своїй сім'ї, щоб кожен відчув позитивні емоції, відчув моє тепло, мою любов.

К.: - *Чи існує власна формула щастя по життю?*

Молодіжний меридіан

Олена Анатоліївна : - Відверто кажучи, я – фаталістка. Я вірю в те, що у житті нічого не буває просто так. Навіть страшні епізоди є досвідом. За неприємною подією обов'язково буде світла. Головне – ВІРА. І звичайно, підтримка. Я щиро переконана, що близькі мені люди завжди приймають мене такою, якою я є: вразливою, емоційною, тією, що сприймає усе близько до серця. І за будь-яких обставин підтримують мене, дають слушну пораду, просто вислуховують. А ще ви, дорогі мої студенти, даєте мені відчуття щастя своєю молодістю, своєю безпосередністю, своєю щирістю. Я дякую Богу за те, що у мене є моя професія, мої колеги, мої студенти, моя родина, мої друзі – це все складові мого щастя!

І наостанок – невеличкий поетичний дарунок:

*Мені вирізали голос
Бо мій голос болів
Бо мій крик гноївся
А слова стомлювалися катуватися у горлі
Тепер мені нічого не болить
Нічого

*Я ще пам'ятаю такі слова
Ціна їм біль
Ціна їм світ
Ціна їм вічність
Але я можу віддати тобі їх дублікати
Варті лише звуку стомленого голосу

*Сон
Це добре дерево
На ньому ростуть зорі свічки і вишні*

К.: Дякуємо Олено Анатоліївно за такий приємний дарунок і бажаємо вам , щоб справді вас нічого не засмучувало і вам нічого не боліло , а життя

тільки дарувало багато щастя і приємних моментів. Залишайтеся завжди закоханими в свою професію і в життя.

Кореспондент – Іванова Юля

Цікаво про різне

«Гждеждач» - так починається майже кожна гра «флегматико-харизматичної» команди КВН «ЮгоСлавський Диван». Команда була створена в 2006 році, представляє Інститут іноземної філології, а тепер і Інститут розвитку дитини. Налічує в собі 6 учасників: Попов Денис – автор, актор і капітан команди, Могилка Марина – актор і директор команди, Андрухович Ярослав – автор і актор команди, Руденко Дар'я, Сабадаж Сергій і Титаренко Артем – актори команди.

«ЮгоСлавський Диван, або просто – «ЮСДі» грає нестандартний – статичний КВН. Протягом всього виступу (коли це конкурс «візитка» чи «фрістайл») учасники команди стоять в лінію, динаміка додається завдяки «переходам».

Команда грає не лише в нашу виші, а і в інших містах і лігах.

Ось, 18.04 у залі МАУПа відбулася гра першої обласної ліги КВН «ПОЛКа». Це була 1/6 фіналу для команд, які вилетіли з 1/8-ї фіналу, щоб дати їм ще один шанс. Також було запрошено спробувати свої сили ще дві команди, які не грали ні на фестивалі, ні в 1/8-й, це – «ЮСДі» і «Авокадо» (Львів-Млинів). Саме через це вони починали гру з пасивом у -0,5 бала. Але така перевага інших команд ще перед початком гри не завадила «Авокадо» посісти перше місце, з результатом у 13,3 бала, і команді КВН «ЮСД», друге, програвши «Авокадо» лише 0,3 бала, і набравши, відповідно – 13 балів рівно. Ці почесні перші місця дали їм змогу пройти далі в сезон. І ось, 28.04 у м. Біла Церква, відбулася ¼ фіналу ліги КВН «ПОЛКа», де «ЮСД» зайняла знову друге місце, серед 9-ти команд-учасників. Здобула право на гру в півфіналі даної ліги.

Також в цьому сезоні «ЮСД» грає в таких лігах:

- В Вінницькій лізі «ВінніЧіллі», де пройшли з фестивалю в 1/8-му;
 - У всеукраїнській відкритій лізі КВН міста Миколаєва «ВОЛМа», де на фестивалі серед 15 команд посіли друге місце і пройшли далі у сезон.
- «ЮСД» грає, розвивається, росте над собою, досягає нових вершин, підкорює міста України. І все б нічого, якби не фінансові питання. Команда не має спонсора (доречі, хто бажає ним стати – ласкаво просимо!)), тому всі грошові внески (які потрібно сплачувати, щоб мати змогу грати в певній лізі), витрати на проїзд, проживання в чужому місті, реквізити, форму і т. д., учасники команди виплачують зі своїх збережень, стипендії (у кого вона є ==))
- Хтось запитає: «Якщо це так проблематично і дорого, то для чого ж ви граєте?» На що, я впевнена, кожен КВНщик відповідь: «Тому що КВН – це не гра, це – життя!»

Тож, шановні друзі, дивіться КВН,

вболівайте за нашу команду (адже підтримка і ваші оплески дуже важливі для нас), смійтеся. Адже, як сказав один філософ: «Сміх

– це сонце, воно проганяє зиму з обличчя людини».

З повагою директор команди -Могилка Марина.

Літературна сторінка

Хоч дитинка невеличка,
Дуже миле в неї личко,
Хоче все вона пізнати
Та й батьків все розпитати:
Що? І як? І де? І звідки?
Дуже люблять діти квітки!
До дитячого садочка
Ходять всі: і син, і дочка!
Вихователька розкаже,
Все навчить, усе покаже!
Хто з дітей гне зрозуміє
Той удома, у матусі
Те що треба розпитає,
Бо розумним скоро стане.
Люблять діти спілкуватись,

Один з одним часто гратись!
Подивитись телевизор
Не відмовиться дитина!
І в комп'ютер вона грає,
І танцює, і співає,
Світ для неї невеличкий
Але творчий й таємничий!
Найважливіша людина,
Яка поруч завжди буде
Все розкаже й покаже
Ну, звичайно, це є мама!
Для дитини все прекрасне:
Сонце, сніг, хмаринки, дощ...
Головне – вона щаслива,
Бо життя для неї – це любов!

Автор – Рогатенюк Юлія

Інформація для бакалаврів денної форми навчання:

Склад державної екзаменаційної комісії:

Загарницька Ірина Іванівна –
голова державної екзаменаційної комісії;

Кот Наталія Михалівна;
Сухорукова Галина Вікторівна;
Левінець Наталія Валентинівна.

Розклад Державних екзаменів:

14.06.10

на 9.00 год – 41 ДШС
на 14.00 год – 42 ДПН

16.06.10

на 9.00 год – 1 підгрупа 43 ДПР
на 14.00 год – 2 підгрупа 43 ДПР

17.06.10

на 9.00 год. – 44 ДІ

Необхідні документи при вступі на спеціаліста або до магістратури:

1. Канцелярська папка на зав'язках;
2. 6 фотографій (на кожному фото на звороті має бути підписане прізвище);
3. 2 конверта з марками (конверти підписані - зворотня адреса);
4. Копія паспорта (але при собі мати оригінал);
5. Копія ідифікаційного кода;
6. Копія диплома (оригінал, якщо тільки на одну форму навчання);
7. Копія трудової (всі сторінки з печатками);
8. Довідка за місцем роботи;
9. Ксерокс свідоцтва про одруження або розлучення.
10. Медична довідка форма 0-86 у.

Прийом документів здійснюється *: з 23 червня по 27 липня за адресою вул. Пирогова,9. **Вступні іспити** – 28-29 липня. **Зарахування**: 5 серпня.

*Інформація може змінюватись та доповнюватись детальніше читайте на сайті : www.npu.edu.ua

Інформація для абітурієнтів:

Шановний абітурієнте в Інституті розвитку дитини ти можеш обрати собі майбутню професію за такими спеціалізаціями:

1. Дошкільне виховання. Іноземна мова та література.
2. Дошкільна освіта. Здоров'я людини.
3. Дошкільне виховання. Практична психологія.
4. Дошкільне виховання. Логопедія.
5. Дошкільне виховання . початкове навчання.
6. Дошкільне виховання. Сімейне виховання.
7. Дошкільна освіта. Правознавство.

А також на тебе чекає нова спеціальність в Інституті розвитку дитини - «Менеджмент соціокультурної діяльності». Випускник даної спеціальності може працювати: менеджером з організації дитячого та сімейного туризму у туристичних фірмах; організатором екскурсійних та дитячих турів в Україні та за кордоном; режисером дитячих свят та розваг; аніматором у дитячих розважальних центрах.

Детальніше ти можеш отримати інформацію на сайті: www.ird.npu.ua

Склад редакційної ради:

Головний редактор – Іванова Юлія
Заступник гол. редактора – Єрмоленко Оля,
Редактори – Мамчиць Юлія, Скакун Тая.